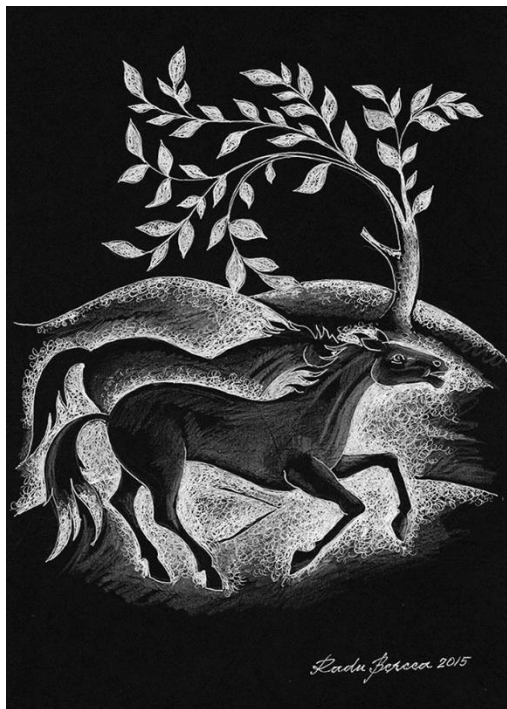

ion drăgușanul

poemele memoriei

acrostihuri

Cluj-Napoca, 2025

Coperțile:

Grafică de Radu BERCEA

cuvântul de pe urmă

În această carte de poezie, închinată memoriei, nu am dedicat nici un rând părinților, unchilor, bunicilor, bunilor și străbunilor mei, pe considerentul rezonabil că ei sunt eu. Nu am uitat, însă, pe nici un om care, de-a lungul vieții, a durat ceva în sufletul și în felul meu de a gândi, fără să fac diferențieri, mizând doar pe o egalitate strictă a recunoștinței.

Pe toată durata scrierii acestor dedicații lirice, am trăit ciudata senzație a translației întregii mele existențe dintr-un sistem de referință în altul. Nimeni nu a murit în poemele mele, toți continuă să existe, dar dincolo de ceea ce numim memorie obștească și care nu înseamnă nimic altceva decât fanfaronada colectivă a perfidei nepăsări.

Când mi-a venit ideea acestei cărți, eu nu am vrut decât să-mi retrăiesc vârstele, și ele translate într-un alt sistem de referință, dar încă pulsând năvalnic în tot ceea ce sunt și am fost. De fiecare dată, pentru fiecare vârstă, cred că am avut câte un martor, pe care acum, abia acum, îl invoc și-i mărturisesc un nevinovat prinos de recunoștință.

Atât și nimic mai mult înseamnă această carte, care vine la timpul ei, un timp căruia și eu îi aparțin (**I. D.**).

raiul pământesc între prieteni

stomatologului, cumătrului Nicu ANDRONIC

N-am cunoscut alt om mai generos,
inima lui a fost un pom cu roade,
cu crengile în cerul luminos
unde-și cioplește sacrele monade,

Avea-n adânc mocniri fără prihană,
nervuri de frunze slobozea-n înalt,
ducea în suflet proaspătă icoană
râsul curat, ghicit în celălalt,
om cum nu-i altul, despletea izvoare
năvalnice în munții de sub cetini,
icoana lui de-atâta timp mă doare
ca raiul pământesc între prieteni

eu încă-l văd și încă îl ascult

profesorului și poetului Clement ANTONOVICI

Cânta frumos, cu sufletul curat
luminii îi dura un alt altar,
era poetul binecuvântat
miraculos desprins din minutar,
eu încă-l văd și încă îl ascult,
nici un cuvânt nu are cum să-mi scape,
treceau prin versuri vremuri de demult,

Atât de limpezi despletiri de ape
năimind în suflet ample nostalgii,
trecutul, totuși, doar prin noi învie
orele lui cu frunzele din vii
noblețea și-o strămută-n veșnicie,
odinioară o știam întreagă,
venea ca un cobzar din depărtare,
iar lumea îmi era atât de dragă
când slobozea năvalnica-i cântare
ispită, cei ce vin s-o înțeleagă

eternitatea nu se mai promite

poetului iconarist Arcadie ARBORE

Am să te simt aproape cât va mai fi de dus
rana-făclie care care ne-mpovară,
căci numai versu-i albatros răpus
acum când numai umbra zborului mai zboară,
dar cui îi pasă că poeții tac
iar zăvorâți în filele de carte,
erau cândva simboluri, dar toate se prefac

Astfel doar în uitare, în colbul dens și moarte,
rămân în urmă goluri mai adânci
blestem și risipire, doar suflete golite,
o, cât de singur este și vulturul pe stânci
rămas nicicui de veghe în vremuri pustiite,
eternitatea nu se mai promite

abia trezindu-se poetul

poetului Ion BELDEANU

Iar zorii i-au adus cu ei țărani,
orașul somnoros nici nu-i văzuse,
nici preoții prezenți la spovedanii,

Ba nici chiar sfântul din icoană nu se
extazia că s-a făcut lumină
lângă pământ și tot mai mult în cer,
doar timpul sacru ce urma să vină
era străpuns în propriul lui mister,
atunci abia trezindu-se poetul
ne-a fost văzut și oarecum stingher
ursi alți zori ce ne-au cuprins cu-ncetul

urmând lumina viului în viu

Eroului „izmănar” Leonache BÎRZU

L-au dus pe front, luptase în izmene
eroic pentru armele pierdute,
ostașii noștri mai purtau sub gene
neștiutori doar sate neștiute,
aveau de-nfrânt cu ghearele și dinții
cumplita oaste care îi prădase,
hainele lor i-asemănau cu sfinții
eterni atunci când s-au întors la case...

Bătrân ca vremea l-am aflat târziu,
îmi povestea cu calmă-nțelepciune
rostul firesc al vieții, ca să fiu
zâmbetul cald în care va apune
urmând lumina viului în viu

aşa-i în cer, aşa-i şi în pictură

pictorului Adrian BOCANCEA

Acum pricep: ferestrele se mută
din galaxii spre alte galaxii,
rotirea lor prin univers ajută
imaginarea calmei veşniciei
astfel încât cât timpul nu conoaşte
nici un alt timp, din câte-i stat în faţă,

Bolta-i străină, nu ne poate naşte,
oglinda ei într-un alt timp răsfaţă
căci un vehicul cosmic ne tot duce
astfel că ţinem doar de timpul lui,
nu-s şanse un alt timp să ne apuce,
chiar de există, timpul totuşi nu-i
eternitatea care ne îndură,
aşa-i în cer, aşa-i şi în pictură

dar ai poemul – leac nepieritor

poetului George BODEA

Genuni vibrante au rămas în file,
e însăși cartea vieții o genune,
o trecere a nopților în zile
reînviind poeme li se spune,
gândind frumos, că viața e un dar,
eternitatea, dacă ți-l aduce,

Brăzdezi cu lacrimi cerul în zadar
odihna să ți-o afli doar pe cruce,
dar ai poemul – leac nepieritor
eternizând mitologii caduce –
alean și suflet, viață, viitor

rătăcitor prin lumea efemeră

poetului Dan BODNAR

Din când în când mașina ta de scris
ascultă întunericul de-afară,
natura-ntreagă-atunci se înfioară

Bătând din aripi înspre paradis,
orbecăind de-atâta întuneric
difuzul ei auz îmi dă de veste
numai în gând că încă mai trăiește
auzul care caută și speră
rătăcitor prin lumea efemeră

ultimul vers timid te povestește

poetului Gruia BODNĂRESCU

Grăbeai să-ți afli-n pagină destinul,
rânduri grăbite ți-l șopteau discret,
uitat pe masă oțetește vinul
imaginat în file de poet
atunci când pleacă, chiar dacă rămâne

Bob de nisip sau rodul unui spic,
odinioară se transformă-n mâine,
doar că rămâne taină fără chip,
nu poți spera, când nu mai sunt imagini,
absurdă zace-n sine și ideea,
rânduri uitate se întorc în pagini
ecou astral care își află cheia
sublimelor deschideri de ferestre
către lumina zilei și de-aceea
ultimul vers timid te povestește

clipita vieții următoare

pictorului Ana CANDREA-CONSTANTIN

Avea un codru secular de dus
numai cu unda Bistriței natale,
apoi un anotimp ce s-a supus

Cămarilor cu nostalgii și jale,
adâncă-i apa, undele rebele
năvală dau adesea în atmosferă,
dar artele se zămislesc din ele
râvnind un zbor în viața efemeră,
e totuși mult, prea mult pentru speranță,
artele mor și ele într-o zi

Ca fluturii se pierd în ambianță
orgoliile imaginilor și
ningând cu nostalgii sunt nostalgie
săpată-n univers precum o rună,
trecutu-i ce a fost și-o să mai fie
având ursiri de naștere-mptrună,
nimic nu-i nou și ce-a zidit penelul
tulburător în formă și culoare,
ideile schițează numai țelul
născând clipita vieții următoare

fereastra gotică

pictorului Ion CARP FLUERICI

Icoană de-nchinat – singurătate
odihna unui suflet s-o împace,
nici nu mai ştiu ce vremi îndepărtate

Cântau culoarea care te tot tace,
amurg cu zei care-au zvârlit ispita
rămaşi la fel în depărtări pierdute
plângea-n fereastra gotică şi-atâta,

Firescul zace-n lacrimi nevăzute,
lumea-i cum e, iar tu pictai fereşti
umbrind cumva lumina ce le-ncape,
eraşi un zeu, eraşi ceea ce eşti,
risipa universului în ape,
iar când arsura vieţii te duruse
chiar universul l-ai desprins din pleoape
istorisind doar ce nu se văzuse

omul înviind statui

prozatorului Onu CAZAN

Om ireal, cu sufletul poveste
nuntind în pagini sacre amintiri
ursit să fie – eu îl simt că este –

Ca zâmbet cosmic, stelele subțiri
au obiceiul încă să-l arate
zâmbind și ele tot în cinstea lui,
acolo-n pagini cu povești curate
nu-i decât omul înviind statui

o lumină ești

academicianului satelor Aurelian CIORNEI

Arcanele cerești mai scriu destine,
un joc desprinde stele din cărbuni,
râvnind să aflu tainele depline
eu încă-mi caut calea spre străbuni,
luceafărul din zori mi-i călăuză,
iar celelalte stele-nvață pașii,
apoi sub geana zorilor în spuză
nuntesc cu vise doldora urmașii,

Când se aud, apoi, și lăutarii,
iarba culege umbre și le duce
oriunde-s vămi de aur și fruntarii
rămase-n răstignire la răscruce,
nimic n-atinge horele cerești,
e prea târziu ca iarba să le-apuce,
iar în arcane o lumină ești

să fie însuși versul

poetului dramaturg Constantin COJOCARU

Când lira și-o lăsa cât mai departe
oamenii oameni vrând să-i retrăiască
ningea cu alb prin filele de carte
silabele-ncetând să mai rodească,
tot ce era părea a fi nonsens,
amiezile se tulburau în noapte,
noaptea cu cerul ei atât de dens
tot luneca pe crengi în fructe coapte,
iar oamenii, rămași fără cuvinte,
nu mai aveau chemări spre rugăciune,

Ci rătăceau bolnavi printre morminte
oripilați de propriile lor rune
jucând pe scena existenței vane
o horă a pierzaniei în sine
căci lira dispăru dintre icoane
cântând departe sunete străine,
rupând în două iarăși universul
ursindu-i lui să fie însuși versul

istoria gonise poeziei ca pe sfinți

neasemuitului Vasile COJOCARU

Visai în taină cartea ta nescrisă,
aveai în sânge verbele cuminți,
sfințită de simțirea poemelor proscrisă
istoria gonise poeziei ca pe sfinți,
le-ai bandajat în suflet tot ceea ce-i duruse,
erai ca mântuirea ce mântuie în sine

Căci lumea în derivă de multă vreme nu se
obișnuise încă s-aleagă rău de bine,
jucai în teatrul vieții un personaj aparte,
orgoliile vane nicicând nu te-au atins
căci tu visai în taină că viețuiești o carte
atât de enigmatic de întrebări cuprins,
rămâne însă cartea nescrisă pe vecie,
ursirea te durase doar cel ce-a fost să fie

martori care au trăit

publicistului Tiberiu COSOVAN

Treceam adesea prin paginile tale
istorisind povești fără sfârșit,
barzi fără timp ne însoțeau pe cale,
eram doar martori care au trăit
rând în curând din suflete frumoase,
iar tu-nviai când le-ntâlneai pe drum,
un univers hălăduia prin case

Cu pasul lui pentru vecii postum,
ori noi visam lumină, doar lumină
sfințind prin vremuri numai ce e sfânt,
orgoliile care o dezbină
vrăjmașe se pierdură pe pământ,
apoi rămași în noi singurătate
ne-am întregit deplin în libertate

un cântec numele-ți respire

publicistului Dumitru COVALCIUC

Din care deal, din care vale
urma să urci sau să cobori
mireasma brazdelor natale
imaginate de ninsori
tu, cel ce caută prin vreme
rostul firesc al zeilor străbuni
uitați în trecătoare steme

Când dansul, spulberând cărbuni,
organizase cu migală
vremelniceii alt destin
arzând serbărilor de gală
lângă fântâni, într-un deplin,
curat efort de împlinire
istorisind din veac în veac?,
un cântec numele-ți respire
căci tu ești și când te tac

risipind din sine și-ntregind în noi

actorului Gheorghe COZORICI

Glorios trecuse dintr-un veac într-altul,
heruvimi nostalgici îl vegheau pe drum,
era zeu ce urcă iarăși în înaltul
omenesc al vieții neamului postum,
risipit pe brazde, îmi vegheam rodirea,
gândul meu pășise ferm în viitor
hotărât s-accepte că-mi aflam menirea
eu, același suflet veșnic răbdător

Colindam prin mine și-l vedeam cum trece,
orizontul lumii cum i se închină
zeu fără prihană într-o lume rece
orbilor în taină le-mpărțea lumină
risipind din sine și-ntregind în noi
iarăși doar mândria trecerii prin viață
căci bătuse ceasul și, pierdută-n ploi,
irosire-mi pare noua dimineață

desprinderea din clipe

poetului George DAMIAN

Goneam, în doi, prin căile lactee,
eram, desigur, tainici vânători
orbiți sau înviați de o idee
rămasă-n spuza dinspre cântători,
gigantic ne atrase capricornul
exact în clipa când păștea lumină,

Dar l-am gonit când slobozise cornul
acel poem prin care se închină
miraculoasa viață pământească
iarăși sperând desprinderea din clipe,
atunci visam ca lumea să-și trăiască
numai elanul noilor aripe

mântuitorul de destine

poetului Viorel DÂRJA

Vânări de spații veșnic interzise
imaginați pe cale ostenit
ostenitor al paginii nescrise
râvnind și prea devreme împlinit,
era pe-atunci, dar condamnat la viață,
la viața lor decis ca să renunți

Dorind însingurarea ce ne-nvață
însingurarea cosmicelor nunți,
rugul aprins a prăbușit în tine
jarul imens al încercate punți,
astfel ți-i scris să mântuiești destine

un ideal al vinului din cupă

cărturarului-martir Eugen DIMITRIU

El a trăit o lume ideală
ursit ca sacerdot de cărți nescrise,
grauri veneau să-i ceară socoteală
emoțiile cărții interzise,
nu era pace-n templele slujite,

Dar el avea atâtea de trăit
iar dezghiocând cuvinte potrivite
martirizat și-adesea izgonit,
ideile le-au rupt la percheziții
torționarii lumilor de după
rănindu-i violent cu superstiții
ideile ce-n temple mai întrupă
un ideal al vinului din cupă

ecou al vieții celor ce nu mor

scapărului de seninătate Rodica DOMINTE

Râdea frumos și-nvăpăiașe cerul,
o stea anume încă îi răspunde
din depărtări, umanizat misterul
inima ei în stele o ascunde,
căci ea a fost lumina cea mai vie
adusă tainic printre pelerini,

Dura lumină și-ndrăzneă să fie
o pasăre zvâcnind înspre lumini,
mi-o amintesc din astăzi și din mâine,
iar cel mai des direct din viitor,
nimb omenesc ce-n veșniciei rămâne
ecou al vieții celor ce nu mor

de gânduri și de vise

actorului și poetului Arcadie DONOS

Am fost dublat în viață de actorul
râzând frumos de cele care nu-s
când se schimba din temelii decorul,
atunci neobservând unde s-a dus,
deci a urmat să mă dublez pe mine,
iar filele din cărți mi-au fost complice,
eram precum speranțele-n mai binw

Din largul unui lan cu val de spice:
oracol blând, trăind prin două cărți
numai actorul nu mă părăsise
obișnuit să-și cate-n alte părți
snopul vital de gânduri și de vise

vinovat de dragoste de țară

universitarului Vasile DOSPINESCU

Vinovat de-atâta dragoste de țară,
ai tot stins în suflet rănilile nedrepte,
sufletul durase-n templu o vioară
iar cântări secrete sângerau pe trepte,
lumile bolnave se-mbătau cu sânge,
erau ferm convinse că-i spre vindecare,

Dar martirul cosmic încă stă și plânge,
omenește rana omului îl doare;
singur ți-ai dus crucea grea a nedreptății
printre fariseii ce te-nconjură
iscodind mai hulpavi chiar decât ereții,
nu conta că-n tine moare o vioară,
erau vremi amare, dar s-au dus pe ape
să te poți întoarce ca martir acasă
căci purtai icoană țara ta sub pleoape
ultimă speranță, veșnica-ți mireasă

mirele veacurilor

eroului, învățătorului Chiril DRANCA

Când l-au rănit prin stepele rusești
hotar de sânge-a scris în cartea sfântă,
inima lui chiar zămislea povești
rostindu-le șoptit, dar neânfrântă
iluminând prin vremi în cei ce vin
lumii din noi să-i deslușească sensul,

Dar el, învățătorul prin destin,
rătăcitor de veacuri prin imensul
adânc uitat al neamului de-acasă,
nuntea frumos în astă veșnicie
căci veacurile neamului mireasă
au fost ursite numai lui să-i fie

erai deplin ca pictor și poet

pictorului și poetului George GAVRILEANU

Gravau cuvinte, respirai culoare,
erai mai mult decât puteai visa
omagiind în păsări călătoare
râvna de-a fi, destinul de-a crea,
ghiceai ce-i sfânt și-ți răspundeai la toate
elegiac cu fresca și poemul

Gândind și descifrând eternitate
acolo unde se-mplinea totemul
vâslașului ce străbătuse mări
rămas pe țărmul visurilor sale,
iubind cu disperare depărtări,
locuri de-ntors în zările natale,
erai deplin ca pictor și poet,
apoi s-a stins în cer încă o stea,
nopti de nesomn s-au risipit încet
urmând să se-ntregească doar în ea

savurând eternitatea

pictorului Ion GRIGORE

Iubeai, pe-atunci, doar lumea deslușită
odinioară cu penel măiestru,
nici că-ți păsa de cea care se-agită

Gonind prin ceruri caii în buiestru,
rănile tale, răni de pelerin,
imensității le-ai fost dus jertfire,
gândeai că viața-i un pahar cu vin,
orbul ce-l orb îl bea dintr-o sorbire,
rămași deoparte cei care visează
eternitatea doar o savurează

cursul etern și zborul ce-l vestește

prietenului Sergiu HAVRILIUC

Se irosesc pe calea lui cocorii,
e o risipă de cocori pe zare,
risipă care vindecă și doare
geana de sânge ce-o încheagă zorii,
iar noi visăm, de vreme nu ne pasă,
unde apei trec și mai grăbite,

Hoinari ai vieții plină de ispite
avem de dus poveri ce ne apasă,
viclean e timpul și ne amăgește
râzând de noi cu clipa care vine,
iar tu te însoțești pe drum cu cine
lângă luceafăr încă povestește
istorii vechi, mistificări stinghere
ursite celor doritori să spere
cursul etern și zborul ce-l vestește

tot ce am trăit

actorului Dinu IANCULESCU

Din depărtări, din alte-ndepărtări
ideile – niște frânturi de viață
nostalgic se ascund în călimări
urmând s-aștepte-o altă dimineață,

Iar din netimp doar timpul se întrupă
amenințând prin brazde cu clipite
noi să culegem cântece de după
clipitele ce zămislesc ursite
ultimative doar înspre a fi
lumină din lumină întrupată,
eternitatea-ncape într-o zi,
secunda chiar adesea ne-o arată
căci cântecul cândva ne-a zămislit
un vers, o viață, tot ce am trăit

iluminarea din cuvinte

universitarului Mihail IORDACHE

Mi-ai fost iluminare și destin,
iubeai profund cuvântul care cântă,
hai, vino iar, căci vreau să îți închin
amărăciunea care mă cuvântă,
imn ostenit de-atâta rătăcire
lăuntrică – un fel de foc mocnit

Iluminând discret o amintire,
o scânteiere-a timpului trăit,
rămâi apoi în cântec și veghează
destinul meu de pasăre pribeagă,
acum când poezia nu contează
chiar dacă-ngenunchează și se roagă
harului har numai să țină minte
etern iluminarea din cuvinte

culegători de stele

Maestrului Ion IRIMESCU

Iar zborul și-a găsit în noi sălaș
odihnitor și-aproape ireal,
nici nu știam că sufletu-i făgaș

Izvoarelor țâșnind spre ideal,
râdeam cu ochii stabilind contur
imensității aripii din noi
mereu trudiți de veghe ca un fur
epuizat de stele și nevoi
sau poate-am fost culegători de stele
cândva, de mult, de mult, și-apoi
un ultim vis l-am întregit în ele

poetul cel născut din moarte

poetului Roman ISTRATI

Rămâi poet, precum ai fost ursit,
orbii sunt orbi și nu te pot atinge,
miezul adânc al templului trăit
adeseori în clipe se răsfrânge,
nu-i chip uitarea ninsă peste toate,

Iscată omenesc din nepăsare,
să te-nfășoare-n colburi, libertate
te va cunoaște viața viitoare,
rămâi poet prin fiecare carte
atât de îndelung cândva trăită,
tu ești poetul cel născut din moarte,
iar viața vieții ți-i din veci ispită

eram și pacă n-aș mai fi

muzicianului muzician Viorel LEANCĂ

Vibrând mi-i sufletul vioară,
iar tu mi l-ai durat și-n stele,
orașul care-l înfășoară
rănește cântecul din ele,
eram și parcă n-aș mai fi,
lipsește lumea ta profundă,

Lumea în care, într-o zi,
eu cântecul l-am pus s-ascundă
atât cât singur poate duce
numai ca suflet la plecare,
căci cântecu-i numai o cruce,
aduce-n lumea lui iertare

trup în poezie

actorului Val LEFESCU

Vânări târzii rostogoleau prin cer
aceleași toamne înspre veșnicie,
le adunam mister lângă mister

La ceas de taină nouă să ne fie
ecou supus al vremilor ce vin
frângând prin crengi frunzișuri și totemuri,
e-aproape plină cupa mea cu vin
sorbindu-mă din încruntate vremuri,
curând voi trece-n altă galaxie
urmând să-mi caut trup în poezie

reverberare taoistă

pictorului și poetului Dimitrie LOGHIN

Dumnezeirea-nseamnă și naștere, și moarte,
iar între ele, viața, și chip, și-asemănare,
miracolul scânteii de foc când se desparte
imaginând întoarceri în flacăra ce-o doare
trăită-n libertate sau doar în umilință,
răpusă de angoase, sublimă prin extaz
idee îndrăzneță sau dogmă de credință
e totuși o risipă de lacrimi pe obraz,

Lumina-i însăși viața, e bucuria ei
omagiind cuminte întreaga existență,
gândeau cândva strămoșii, când noile scântei
har cosmic le părură și cosmică prezență,
iar gândurile-acelea, păstrate-n cărți străvechi,
nu-i par decât un bucium ce-mi picură-n urechi

lunecă vioara-n hăuri și se sparge

rapsodului Gheorghe LUNGOI, fratele lui Silvestru

Genială-i brazda câmpului de-acasă,
holda ei sublimă însă-i ignorată,
existenței noastre de mult timp nu-i pasă,
orele astrale nu ni se arată,
respirăm secunda și milenii trec
gâlgâind paharul clupelor banale,
harnici lăutarii cară la edec
efemera soartă-a orelor astrale,

Lunecă vioara-n hăuri și se sparge,
ultimul ei cântec nașteri noi arată,
nicăieri ca-n cântec nu-s ferestre large,
geamuri părăsite spre ce-a fost odată,
orbii se-nmulțiră, asurzind pădurea
ce vioara sfântă încă o arată,
istovit se-aude cântecul aiurea

mesager prin vremi eterne

neuitatului poli-instrumentist Silvestru LUNGOCI

Sămânța brazdei l-a ursit luceafăr,
iar brazdele menite să respire
l-au întrupat ca pe un cosmic scapăr
vestind eternităților iubire,
era cum nimeni nu va fi vreodată
stăpân pe armonii universale,
tăcerea doar prin el imaculată
rămasă roșu în brazdele natale
urma să calce pragul casei sale

La ceas de cea mai nouă întrupare
urmând în cântec taina să-și arate
neliniștea din noi să o-nfioare
ghicindu-i sacru soarta viitoare:
o, cât de cosmic sufletu-și așterne
când cântecul e doar despovărare,
iar el e mesager prin vremi eterne!

cioplitor de piatră

eroului, maistru pietrar, Toader LUPAȘCU

Trecea prin munți ca cioplitor de piatră,
ochii cuminți desferecau lumină
apoi o răsădeau în larg de vatră
doar ca-nchinare ție, Bucovină,
era un om ce te-a trăit cu sânge,
răpuși dușmanii ți i-a dat țărână,

Lumina unor obcini îl mai plânge
ursindu-i printre noi să mai rămână
prin tot ce-a fost, prin eroismul vieții
atât de des manifestat prin fapte
și-s mulți ca el, în faptul dimineții
chipuri supreme se desprind din noapte
urcând în munți ca un convoi de șoapte

un mire pentru tine, Bucovina

fotoreporterului Ion MÂNDRESCU

Iubind năprasnic Bucovina noastră,
o căutam prin preajmă împreună,
nici că-mi păsa că-n zori, de la fereastră

Mai multe stele-mi aduceau cunună
în zorii zilei să mă afle mire
nuntind lăuntric propria lui nuntă,
doar am simțit atunci întreaga fire
reverberând în verbul ce mă-ncruntă,
era târziu, dar mă nășteam din nou
sărbătorit năprasnic de lumină
ca să mă simt de-a pururi ecou,
un mire pentru tine, Bucovina

a înviat și este

actorului Nicolae MANOLACHE

Nici un actor nu a sfârșit mai trist
istorisit de măștile ce plâng
căderea ne-ntrecutului artist
orbit de viață-n rănilile ce frâng,
l-am tot văzut și-amarnic m-a durut
acel blestem al vieții ce-l răpise,
era un Crist, stigmatul l-a născut

Mult prea împovărat de pagini scrise,
adeseori se rătăcea prin rânduri,
nu mai avea putere ca să scape,
orbit lăuntric, copleșit de gânduri,
lumina zilei, care nu-l încape,
avea în ea chemări înspre apus
ca-n nefiresc de ultimă poveste
hoinara vreme poate l-a răpus,
eu însă știu c-a înviat și este

Poarta Brandenburg

pamfletarului Victor MICU

Venea încet prin Poarta Brandenburg
imaginând vestiri despre dreptate
cu pagini încrustate în amurg
tânjind nepământesc la libertate,
orașul însă îl prăda de zile,
răni de martir însângerau povestea

Mereu dincolo de nescrise file,
iar mai târziu s-a-nstrăinat și vestea,
cartea-i nescrisă, însă în amurg
ursiri iau forma Porții Brandemburg

nuntind prin munți

prietenului vămean Nicolae MORARIU

Nuntind prin munți, plătindu-i Lunii vamă,
iubeai icoana zilei de-nchinat
cu sufletul bărbaților de-o seamă,
oglinzi în fața firii de bărbat,
lucrai cu spor, răzbind spre depărtare,
aveai acolo un secret de dus
ecou al mâinii pururi truditoare,

Mâna-ncleștată-n cerul cel de sus,
o viață-ntreagă ai muncit ca robii
rămas fidel acelui ideal
adânc rodind în Soare doar prin bobii
risipelor de lanuri de pe deal,
iar timpul, într-o altă prăbușire,
uitase, totuși, să-ți mai dea de știre

trăiesc ce am trăit

neuitatului gazetar Emil MOREA

Era odată-un ardelean cuminte,
mi-l amintesc și parcă-aș vrea să plâng,
inima țese-n taina ei cuvinte,
lacrimile zac sub pleoape, dar le frâng,

Mai am prin vremuri vechi de retrăit
oameni frumoși, sclipind de-nțelepciune,
rămas de veghe într-un asfințit
eu cred că aş spera într-o minune,
atât de dens trăiesc ce am trăit

pășind spre-ndepărtări

pictorului Tiberiu MORUZ

Tonuri de alb din prospețimi aduse,
iubiri adânci în necuprins de spații,
blajin culori în pânza ta răpuse
erau ecoul sfintelor orații,
răsună încă albul și vibrează,
iar eu îți văd penelul căutând
un univers al tău, care contează

Mai mult decât o rugă, până când
o liră spartă s-a prelins pe lume
reverberând în suflete cântări:
unde sunt, totuși, pânzele-ți postume?,
zărindu-le, pășesc spre-ndepărtări

pulsând în altă carte

publicistului Mircea MOTRICI

Măreț în nonșalanța ta primară
istorisind povești adevărate,
râdeai de-nnegurări odinioară,
cu fruntea sub cununi înnegurată,
erași entuziasmat și plin de viață,
avântul tău reverbera-n biserici,

Mureau doar niște verbe-n dimineață,
oricât ai vrut în fraze să te fereci
totul spunea cărbunii de departe,
risipa lor din soartă s-a prescris,
iar inima pulsând în altă carte
cu sânge într-o pagină s-a scris
ivind alt cer ce frânge și desparte

căci a plecat odată cu vioara

neîntrecutului rapsod Vasile MUCEA

Vioara sfântă a-ncetat să cânte,
altarele s-au ridicat spre cer,
singur rămas, nu mai respiri, pământe,
iluminări, sfințenie, mister,
la ceas târziu nici cucul nu se-aude,
e un pustiu adânc în Bucovina,

Munții ascund sub pleoapele lor ude
un ultim cântec ce-a sfințit lumina
căci a plecat odată cu vioara
el, cântărețul zărilor senine,
amurgul lui înnegurase țara

captiv al vieții și martir

poetului Ioan NEGRIUC

Iar tu ai fost martir întreaga viață,
orbii ereți îți ciuguleau cuvinte,
apoi reînviai spre dimineață
năimit de suflet, căci ursit să cânte

Năvală da peste întreaga fire,
erași captiv al vieții de martur
gonind prin pagini, sufletul să-nșire
rând după rând însângeratul fir
irositor de suferințe calme,
uitate în poemul ce-l respir
ca pe-o cățuie, când îl port în palme

odinioară întâlnit în templu

profesorului-sacerdot Ioan NEMEȘ

Iertare-i cer acestui sacerdot
odinioară întâlnit în templu,
am fost discipol, însă nu mai pot,
n-am fost născut ca lumea s-o contemlu,

Nu pot sluji-n altarul lui cel sfânt,
e prea amar tot ceea ce ne-nvață,
mulțimile nu cred în alt cuvânt,
eresul lor le-a fost impus în viață
și-astfel se face că tot plec. Și cânt

gând și vis năvalnic

interpretului de folclor Gabriel T. OJOG

Grav răsună-n veacuri clopotul și tace
aura pe care codrii mari o poartă,
brazii se cutremur, cerul larg în pace
risipește-n larguri nedreptăți prin soartă,
inimile multor încă au credință,
e un puls năvalnic până-n zări pierdute,
liniștea e plânset, liniștea-i ființă,

Tot mai des în soartă visurile-s mute,

Orele-au cuprins-o și o duc cu ele
jinduind odihnă-n viața viitoare
ori într-o scânteie ce s-a rupt din stele
gând și vis năvalnic, ultimă cântare

nici un sculptor nu mai moare

sculptorului și pictorului Dragoș OLAȘ

Doar sculptorii se mută în statui,
rămași acolo pentru veșnicie
au alte vieți în viața nu știu cui
gândind statui pentru ce-au fost să fie,
odinioară-i întâlneam prin munți
și sfătuiam până în fapt de seară,

Oprit de taină, cerul alte punți
le așeza drept cântec de vioară
ademenind cu căi pentru plecare,
și totuși, nici un sculptor nu mai moare

o cosmică menire

învățătoarei Zahara OLAȘ

Zâmbindu-i lumii pururi vrăjmașă
a existat o doamnă-nvățătoare
har luminos din bolta uriașă
adus în inimi cu nemuritoare
risipă din acel nostalgic har
anume destinat doar dumneaei,

Oricât l-am respira, e în zadar,
lumina se împarte în scânteii
atât cât ducem în dumnezeire
și fără-a ști că-i cosmică menire

aripi noi

poetului-martir Dumitru ONIGA

MOTO: „Pentru rănilile mele nedrepte,
Eu, Doamne, te iert” (**Radu Gyr**).

Du-mă, Doamne,-n scăpătat,
uită-ți propria cruzime,
mulți sunt cei ce te-au iertat,
ia și plăgile-ți sublime,
toți visăm doar la iubire,
rana mea să-ți fie leac,
undeva, în larg de fire

Orizonturile tac,
năzuim spre împăcare,
iar din lanțul suferinței
gândul slobozit să zboare
aripi noi ciopli credinței

poet sfințit prin nenoroc

poetului Simon-Petru OPREA

Sfințit poet de-atâta nenoroc,
inima ta-i metaforă târzie,
mi-aduc aminte cum a fost să fie
odinioară mistuită-n foc,
nu mai trăiai, deși treceai pe străzi,

Poemele te risipeau în file,
erai lumina zilelor ostile
tânjind doar după ce ai vrut să crezi,
rânduri uitate încă te păstrează,
uitarea n-are cum să te atingă,

O lacrimă purtai în pleoapa stângă,
păstrând în pleoapa dreaptă ce visează
rar, tot mai rar, iar apele în scoc
elegiaca-ți umbră-ndepărtează,
ardent poet sfințit de nenoroc!...

respiră-l încă, suflete, și-l cântă

poetului și publicistului Ion PARANICI

Icoană i-a fost sufletul, icoană
oricând aproape cu iluminări,
nestingeri în amar și în prigoană

Păstrându-și rosul și-n îndepărtări,
aveam în preajmă pe vecii un frate,
respiră-l încă, suflete și-l cântă,
amurgul lui în zori o să-ți arate
nemuritorul nimb, aură sfântă,
iar tu vei crede, veșnic crezul lui
cu energii nestinse îți cuvântă,
icoană ți-i și ție, de când nu-i

atât de liberi

ziaristului Gheorghe PARASCAN

Gândind frumos a adormit Socrate
hotare noi prin secole durând
el, zeul cu clipite numărate
oricând păgân și-apoi creștin oricând,
risipa noastră le-a l-a trăit idei
ghilotinând dogmatice risipe,
habotnicii ne-acuză cu temei
eșecul în socratice clipite,

Prea existam flămânzi de libertate,
aveam în sânge patima de-a fi,
râdeam frumos și le trăiam pe toate
atât de liberi și senini, deși
se auzeau în jur numai cătuși
cutremurând prin suflete fantasme,
apoi am tras zăvoarele pe uși,
ne-am izolat, ne-am smuls brutal din basme

cobzarul

neasemuitului cobzar Nicolae PĂȘNICUȚU

N-a fost cobzar ca el și niciodată
iluminări din viața lor desprinse
ca strunele luminii nu se-arată
omului om și lumii necuprinse,
lumina însăși este un cobzar
acoperit de cântece și vrajă,
erou pentru captivi în minutar

Pășind discret, de parcă-ar sta de strajă,
așa îl știu și l-am știut mereu
și i-am trăit cântarea-n întregime,
nici n-am văzut când a plecat, căci eu,
irositorul veșnic din mulțime,
cântecul lui îl tot duceam departe
uitând că nu am aripi, rădăcini
țâșneau din cântec pagină de carte
urmând cândva prin cântec să mă-nchini

renaște încă-n fiecare stea

poetului- martir Vasile PÎNZAR

Vedea, în lipsă-i, cum se-ngroapă
amarnic primele-i iubiri,
sufletul lui se ghemui sub pleoapă,
iar pe obraz arsuri de amintiri
lăsau durerea-n spații să se piardă
eliberându-i sufletul pribeag,

Poemele în el au prins să ardă
într-un noian al dragului de drag,
natura l-a cuprins dumnezeire,
zvâcnește zilnic sufletu-i prin ea,
astfel iertând și semănând iubire
renaște încă-n fiecare stea

un filosof ce-a fost deschis un geam

profesorului Ion „Nelu” RĂCARU

Istorisesc cum se petrec amiezi
orbite sub povara unor pași,
ninsese calm prin munți și prin livezi,

Nori scămoșați zvâcneau peste oraș,
eram ninsori și nouri blânzi eram
la marginea bolnavă-a unui veac,
un filosof a fost deschis un geam

Râzând spre mine, cel care mă tac
atât de amplu, când mi se presoară
cuvinte înțelepte peste tâmpile,
avea pe-atunci în suflet o vioară,
risipa ei de sunete îmi împlie
un gol imens și-acum, și-odinioară

un vis de libertate

poetului Victor T. RUSU

Vânasem cerbul timpului sălbatec,
iar rănilor-le-am fost luat cu noi
ca să le frigem noaptea pe jeratic,
trecutul ni-l spălară niște ploi,
oricum pășeam cu mâinile curate
răpind tăinatec strașnice mirese,

Tu ți-ai dorit un vis de libertate

Riscând secunda care stă și țese
urmând să te-mplinești abia în zori,
sălbatic poemele alese
urseau noi vești în primii cântători

un univers continuă să-nșire

maestrului George SÂRBU

Găsea în cântec calea de urmat,
era un mag în cerul fără capăt
obișnuit cu rugi să stea la sfat
răscolitor cu cel de după scapăt,
ghicind idei în calmă armonie,
eternitatea îl iubea nespus,

Stingher e locul lui în veșnicie,
în aparența vremii ce-a apus,
rămas în cântec cântec să respire,
bard rătăcind prin cele care nu-s
un univers continuă să-nșire

cuprins de stele călătoare

prozatorului Mugurel SASU

Memoria se odihnea în rânduri,
un șir de pagini parcă-l întrupau
ghilotinat de amintiri și gânduri,
un nesfârșit de gânduri care au
rămas departe – niște nopți pierdute,
ecouri parcă pentru tot ce-a scris,
la judecata cerului, durute

Se vor preface toate într-un vis,
apoi, cuprins de stele călătoare,
se va uita în urmă indecis
uitând de viața lui nemuritoare

Întregitor de vremuri te ridici

cărturarului Emil SATCO

Erai și de aceea vei rămâne
martor discret al lumii-n lunecare
istorisind clipitele în mâine
la fel ca pe-o dorită sărbătoare,

Sunt mulți acei ce-ți răscolesc prin minte
atunci când vor să afle despre ei,
tu vei rămâne paznic de cuvinte,
cuminte-ntregitor de vremuri și idei
o veșnicie doar spre înainte

prin vremea fără vreme

pictorului Dimitrie SAVU

Din cerul lui de liniște pribeagă
imaginată-n zbor neconținut,
mitul străbun și-a rotunjit întreagă
istoria în care am trăit,
treceau țărani prin vremea fără vreme
râvnind ca după nașteri să existe,
iar împietrirea-n cosmice dileme
era amurg în orizonturi triste,

Striga penelul, dispera culoarea
adeseori ciudat în armonie:
vi-l amintiți cum înviase zarea
uitărilor trăind-o poezie?

imaginând în gânduri libertate

cărturarului Gheorghe SCÂNTEI

Gândirea omenească-i totuși sfântul
hotar între uman și-ntre divin,
e armonie cosmică, cuvântul
orbit de viață are alt destin,
râd îngeri triști în cugetări superbe
ghicind înaltul spațiului de sus,
hăul uitării nu se-așterne-n verbe,
e doar ecoul celor ce s-au spus:

Sunt oameni care-adună-nțelepciune
cu sufletul de-a lungu-ntregii vieți,
în depărtare Soarele apune
năimit apoi de alte dimineți,
tu te cutremuri și exiști în toate,
exiști cum ești prin ceea ce înveți
imaginând în gânduri libertate

ursit ai fost să retrezești Suceava

universitarului și liderului Ion SIMINICEANU

Istoria cu noi, țărani, e nedreaptă,
oricâte-am face pentru ea – nu-i pasă,
nu-i bai, pornind la drum știam ce ne așteaptă,

Suntem ce suntem, visul nu ne lasă
ispitei irosirii să-i fim pradă,
miracol pentru noi e împăcarea,
iar templu ne e casa cu ogradă
nostalgică-n logodna ei cu zarea,
istoria-i memorie impusă
cândva dincolo de ce am trăit,
e spusă eșuată-n altă spusă
atunci când adevărul ia sfârșit,
noi nu ne-am amăgit nicicând cu slava,
ursit ai fost să retrezești Suceava

licăr cu licăr

prietenului Mircea SMOLEAC

Mult prea uman pentr-un sfârșit de vreme
imaginai ferestrele deschise
roua din zori să poată să te cheme
cu raiul bun al propriilor vise,
erași esența ei fremătătoare
ademenit de calma-i frumusețe

Serbând lumina plină de vigoare,
miracolul menit să te învețe
oceanului de sus să-i afli sensul
licăr cu licăr și-apoi stea cu stea,
ecou de rouă limpede-n imensul
adânc de dinăuntru, iarba grea
cântând cu rouă și plecând cu ea

noi învieri, noi răstigniri pe cruce

neuitatului Constantin SOFRONI

Cutremurat de-aducerile-aminte,
orașu-i doar poemul ce ți-l spun,
nostalgică întoarcere-n cuvinte
sau depărtarea-n care n-o să-apun,
tu îl respiri și-acuma drept cățuie
a sufletului care încă este
năvalnică-ntrupare-ntr-o statuie
turnată-n bronzul filei din poveste.
iar eu cu frunze arămii prin toamnă
nu mai încerc de-o vreme să mă știu,

Sunt numai seva crengii și pustiu
orbecăind spre altă căutare
fantastică de suflete ce cântă
răpus de o ciudată întristare
oricând când amintirile-mi descântă
noi învieri, noi răstigniri pe cruce:
icoana asta, totuși, unde duce?

lipsește doar actorul

actorului Silviu STĂNCULESCU

Sentimental vorbind ne merge bine,
inimile bat în ritmul lor normal,
livezile cu flori și cu albine
visează-n spațiul lumii ireal,
iar universul ca o carte sfântă
umbrește taine veșnic neștiute,

Sunt încă păsări care trec și cântă,
trecere-s doar izvoarele trecute,
astfel decorul singur se întrupă,
nici o absență-n el nu mai contează,
cobzari pășesc prin toate și astupă
uitările mereu cu mintea trează,
lipsește doar actorul – viață vie,
ecou și chiar destin trăit la fel –
sunt depărtări de veghe-n poezie
căci sufletu-i din veci un menestrel
urcând în templul ce i-i dat să fie

În temnița cu cărți

poetului Constantin ȘTEFURIUC

Cu genele prin carte risipite
odihna ta pași desculț pe cer,
nuntesc pe urme verbe ostenite
sătule să tot caute-n mister,
tigrul ce-ai fost își aruncase blana
astfel uitată și de cei ce-o văd,
nimic nu mai trăiește azi în vana
tăcere scufundată în prăpăd,
iar verbele de mult nu mai contează,
nu-i nimeni viu din cei ce trec pe drum

Și doar o stea polară mai veghează
tristețea pelerinilor de fum,
erai cândva și-n temnița cu cărți
fu să îți afli liniștea deplină,
uitarea născocoște alte hărți,
ruginii omenirea se închină,
iar tu străin și-n viață, și în moarte
ușor pășești pe bolta cea senină
ca să îți fie temniță o carte

prin largul minunatei cărți

prozatorului, nașului Mihai TANDRU-ȚÎNȚAR

Mureau țărani frumoși în câte-o filă,
iar Dumnezeu, de-o vreme, s-a ascuns,
har îi ceruse lutului „Crucilă”,
apoi s-a prăbușit într-un răspuns
istorisind o dramă fără capăt

Temutelor puteri de pe pământ,
avea țăranul sufletul în scapăt,
negrul pământ îi deveni veșmânt,
dar și în moarte își aflase viață
răzbind prin largul minunatei cărți
un uriaș al brazdei care-nvață

Țărâna lui s-o spulbere din hărți
într-un efort profund de rezidire
năvalnică a firii din străbuni,
ținutul nostru știe să respire
atât de dens lumina din cărbuni
rămasă-n suflet drept dumnezeire

pe calea cu drumeți

poetului Vasile TĂRĂȚEANU

Veneam prin munți spre sfintele altare
a doua zi, când înviau poeme,
să ne croim o naștere prin vreme
iar în lumina cărții viitoare,
lumina care vindecă poezii
eternității noastre pământești,

Tu poposeai pe cale cu drumeții,
aveai de gând să afli cine ești,
râdeam apoi și, înfrățiți, pe drum
într-un extaz al plaiului de-acasă
țineam în brațe ca pe o mireasă
elegiaca stare de a fi precum
au fost cândva nostalgicii cobzari
născuți cu noi în munții solidari
urmând pe calea păsării de fum

un dor de sus

publicistului Dumitru TEODORESCU

De-atâtea ori s-au auzit cocorii
uimind dinspre departe spre departe,
miresele se logodeau cu zorii
imaginând o pagină de carte,
toți năvăleam spre lumea mult visată
râvnind doar puritate și lumină,
un bard bătrân călăuzea în toată

Teatră la lume ce urma să vină,
era altfel pe calea de sub pași,
orașul rumega indiferență,
durerea lui stigmată pe urmași
obișnuia să-mprăștie-n absență,
răniți de moarte ne-am simțit atunci,
eram țărani, cocori în rătăcire,
singurătăți închise în porunci,
cutremurați de veșnica orbire:
un dor de dus lăsa-vom moștenire

nu și-n uitarea ta, Suceavă

interpretului de folclor George TOFAN

Grăit-a vremii cântărețul,
eram pe când și-a pus pecete,
o lume-i cunoscuse prețul
rănindu-l crunt și cu regrete,
gândeam că toate au să treacă,
elfi osteniți pășeau spre zare,

Trecutu-i vremea care pleacă
orbind cu stele căzătoare,
făptura timpului suavă
aduce vremea viitoare,
nu și-n uitarea ta, Suceavă

era stejar pe gura cea de rai

interpretului de folclor Aurel TUDOSE

A fost precum un cântec haiducesc
un zbucium de pădure în furtună
rămas stejar în spațiul românesc,
era alean, speranță împreună,
lacrimi de foc mai poposesc pe cer

Toate desprinse din cântări în clocot
ursindu-i lumii taine și mister,
dangăt adânc de cer înalt și clopot,
odată l-am văzut cioplind un nai
s-ademenească niște cai în tropot,
era stejar pe gura cea de rai

uitându-se în păsări călătoare

omului de afaceri Mihai UNGURAȘU

Mușca din viața asta cu nesaț,
iar viața îi sortise tinerețe,
hai să visăm!, îl tot lua de braț,
avem de mers dincolo de tristețe;
imagina cu viața un desfrâu,

Un mare bal cu viața-n sărbătoare,
nu mai contau nici caii fără frâu
grăbind pe cer spre-o stea din depărtare,
urma doar urme de străbuni lăsate
risipă înspre căi dinspre poteci,
avea în el atâta libertate
și niciodată nu-ntrebase „Pleci?”,
uitându-se în păsări călătoare

cândva va zămisli alte cuvinte

academicianului Dimitrie VATAMANIUC

Dintotdeauna se așteaptă vești,
iar veștile de fapt nici nu există,
miracol e doar casa-n care ești
icoana unei treceri în revistă
târziu de tot, când fără de icoane
rămân în largul lumii încăperi,
iar limbile renunță la consoane
ecoul veștii să ajungi să-l speri;

Vid nesfârșit încheagă-nsingurarea
absențelor duruților poeți,
trec păsări mari și le înghite zarea
acum când nu mai ai ce să regreți
mutându-ți crucea-n stâlpul de la poartă,
astfel începe orice pribegie,
nostalgic casa s-a desprins din soartă,
iar timpul încetează să mai fie,
un uriaș pustiu în inimă și minte
cândva va zămisli alte cuvinte

rătăcitor cobzar printre destine

poetului poet Grigore VIERU

Ghilotinau cuvintele prin piețe,
rânduri nescrise deveneau cătuși,
iar noi mușcam flămânzi din tinerețe
ghicind vestiri ce așteptau la uși,
orașele atunci s-au rupt din verbe,
risipa lor mai născocea năluci,
erau doar universul care fierbe

Visând doar căi pe care s-o apuci,
iar cel de sus te tot chema la sine,
eternitatea îți dura statui,
rătăcitor cobzar printre destine,
unde exiști, de când doar lume nu-i?

ofrandă vieții efemere

fotoreporterului Dumitru VINȚILĂ

Dintotdeauna l-am simțit aproape,
un înger bun sălășluia în el,
mă închinam, pe-atunci doar unor ape,
iar sufletul mă răscolea rebel
trecutul nostru să îmi fie vază
reverberată-n suflet de poet,
uitam că sunt, mă-nfășuram în teamă,

Vânărilor m-ademeneau încet,
iar eu zvârleam săgeți în galaxie
nuntind stelar cu verbele-n extaz,
țineam în suflet câte-o poezie,
iar versurile scurse pe obraz
le-a tot cules un înger în tăcere
altă ofrandă vieții efemere

unde poetu-i stea nemuritoare

poetului Vasile ZETU

Văd steaua ta cum lunecă pe ape,
adânc e versul care te-a durut,
s-a rupt cândva din suflet printre pleoape
imaginând cărări în neștiut,
liturgic vers și creator de viață
eternizând trăirile profunde,

Zâmbet divin, prin care se învață
eroic taina care te ascunde,
trecând apoi prin cărți și-ndepărtarea
unde poetu-i stea nemuritoare

Cuprins

cuvântul de pe urmă, p. 3

ANDRONIC, Nicu – raiul pământesc între prieteni, p. 4

ANTONOVICI, Clement – eu încă-l văd și încă îl ascult, p. 5

ARBORE, Arcadie – eternitatea nu se mai promite, p. 6

BELDEANU, Ion – abia trezindu-se poetul, p. 7

BÎRZU, Leonache - urmând lumina viului în viu, p. 8

BOCANCEA, Adrian – așa-i în cer, așa-i și în pictură, p. 9

BODEA, George – dar ai poemul – leac nepieritor, p. 10

BODNAR, Dan – rătăcitor prin lumea efemeră, p. 11

BODNĂRESCU, Gruia – ultimul vers timid te povestește, p. 12

CANDREA-CONSTANTIN, Ana – clipita vieții următoare, p. 13

CARP FLUERICI, Ion – fereastra gotică, p. 14

CAZAN, Onu – omul înviind statui, p. 15

CIORNEI, Aurelian – o lumină ești, p. 16

COJOCARU, Constantin – să fie însuși versul, p. 17

COJOCARU, Vasile – istoria gonise poezii ca pe sfinți, p. 18

COSOVAN, Tiberiu – martori care au trăit, p. 19

COVALCIUC, Dumitru – un cântec numele-ți respire, p. 20

COZORICI, Gheorghe – risipind din sine și-ntregind în noi, p. 21

DAMIAN, George – desprinderea din clipe, p. 22

DÂRJA, Viorel – mântuitorul de destine, p. 23

DIMITRIU, Eugen – un ideal al vinului din cupă, p. 24

DOMINTE, Rodica – ecou al vieții celor ce nu mor, p. 25

DONOS, Arcadie – de gânduri și de vise, p. 26

DOSPINESCU, Vasile – vinovat de dragoste de țară, p. 27

DRANCA, Chiril – mirele veacurilor, p. 28

GAVRILEANU, George – erai deplin ca pictor și poet, p. 29

GRIGORE, Ion – savurând eternitatea, p. 30

HAVRILIUC, Sergiu – cursul etern și zborul ce-l vestește, p. 31

IANCULESCU, Dinu – tot ce am trăit, p. 32

IODACHE, Mihail – iluminarea din cuvinte, p. 33

IRIMESCU, Ion – culegători de stele, p. 34

ISTRATI, Roman – poetul cel născut din moarte, p. 35

LEANCĂ, Viorel – eram și pacă n-aș mai fi, p. 36

LEFESCU, Val – trup în poezie, p. 37

LOGHIN, Dimitrie – reverberare taoistă, p. 38

LUNGOCI, Gheorghe – lunecă vioara-n hăuri și se sparge, p. 39

LUNGOCI, Silvestru – mesager prin vremi eterne, p. 40

LUPAȘCU, Toader – cioplitor de piatră, p. 41

MÎNDRESCU, Ion – un mire pentru tine, Bucovina, p. 42

MANOLACHE, Nicolae – a înviat și este, p. 43

MICU, Victor – Poarta Brandenburgp. 44

MORARIU, Nicolae – nuntind prin munți, p. 45

MOREA, Emil – trăiesc ce am trăit, p. 46

MORUZ, Tiberiu – pășind spre-ndepărtări, p. 47

MOTRICI, Mircea – pulsând în altă carte, p. 48

MUCEA, Vasile – căci a plecat odată cu vioara, p. 49

NEGRIUC, Ioan – captiv al vieții și martir, p. 50

NEMEȘ, Ioan – odinioară întâlnit în templu, p. 51

OJOG, Gabriel T. – gând și vis năvalnic, p. 52

OLAȘ, Dragoș – nici un sculptor nu mai moare, p. 53

OLAȘ, Zahara – o cosmică menire, p. 54

ONIGA, Dumitru – aripi noi, p. 55

OPREA, Simon-Petru – poet sfințit prin nenoroc, p. 56

PARANICI, Ion – respiră-l încă, suflete, și-l cântă, p. 57

PARASCAN, Gheorghe – atât de liberi, p. 58

PĂȘNICUȚU, Nicolae – cobzarul, p. 59

PÎNZAR, Vasile – renaște încă-n fiecare stea, 60

RĂCARU, Ion „Nelu” – un filosof ce-a fost deschis un geam, p. 61
RUSU, Victor T. – un vis de libertate, p. 62

SÂRBU, George – un univers continuă să-nșire, p. 63
SASU, Mugurel – cuprins de stele călătoare, p. 64
SATCO, Emil – întregitor de vremuri te ridici, p. 65
SAVU, Dimitrie – prin vremea fără vreme, p. 66
SCÂNTEL, Gheorghe – imaginând în gânduri libertate, p. 67
SIMINICEANU, Ion – ursit ai fost să retrezești Suceava, p. 68
SMOLEAC, Mircea – licăr cu licăr, p. 69
SOFRONI, Constantin – noi învieri, noi răstigniri pe cruce, p. 70
STÂNCULESCU, Silviu – lipsește doar actorul, p. 71

ȘTEFURIUC, Constantin – în temnița cu cărți, p. 72

TANDRU-ȚÎNȚAR, Mihai – prin largul minunatei cărți, 73
TĂRĂȚEANU, Vasile – pe calea cu drumeți, p. 74
TEODORESCU, Dumitru – un dor de sus, p. 75
TOFAN, George – nu și-n uitarea ta, Suceavă, p. 76
TUDOSE, Aurel – era stejar pe gura cea de rai, p. 77

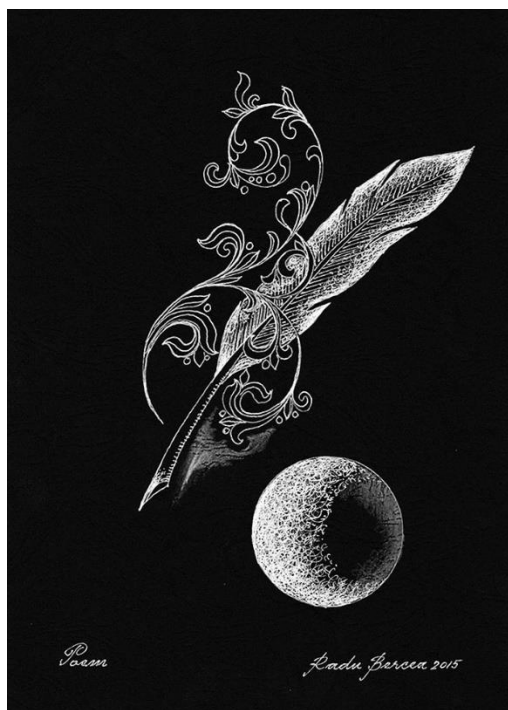
UNGURAȘU, Mihai – uitându-se în păsări călătoare, p. 78

VATAMANIUC, Dimitrie – cândva va zămisli alte cuvinte, p. 79
VIERU, Grigore – rătăcitor cobzar printre destine, 80
VINȚILĂ, Dumitru – ofrandă vieții efemere, p. 81

ZETU, Vasile – unde poetu-i stea nemuritoare, p. 82

Cuprins, p. 83

Când mi-a venit ideea acestei cărți, eu nu am vrut decât să-mi re trăiesc vârstele, și ele translatate într-un alt sistem de referință, dar încă pulsând năvalnic în tot ceea ce sunt și am fost.

De fiecare dată, pentru fiecare vârstă, cred că am avut câte un martor, pe care acum, abia acum, îl invoc și-i mărturisesc un nevinovat prinos de recunoștință.